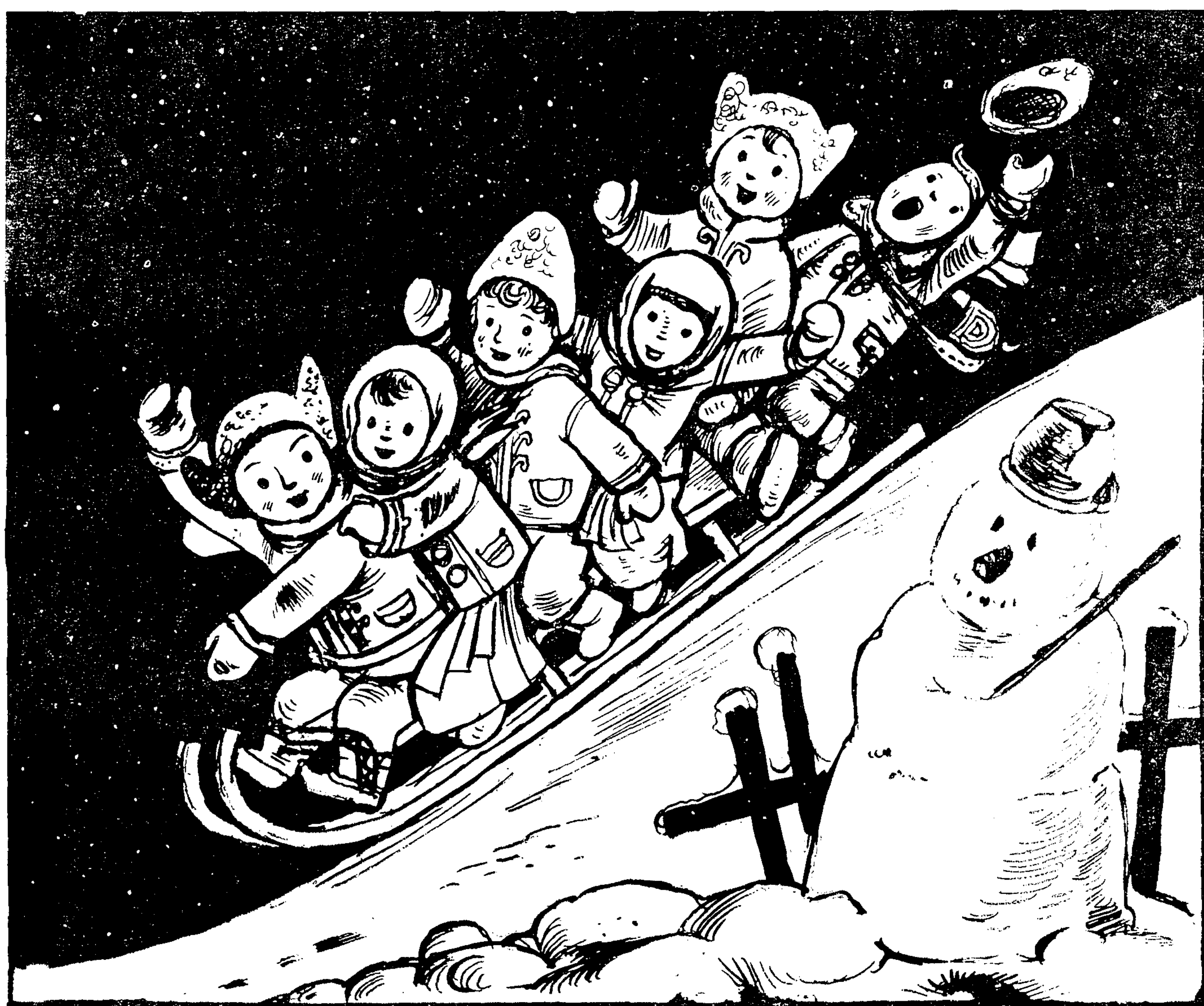
ВЕСЕЛКА
THE RAINBOW

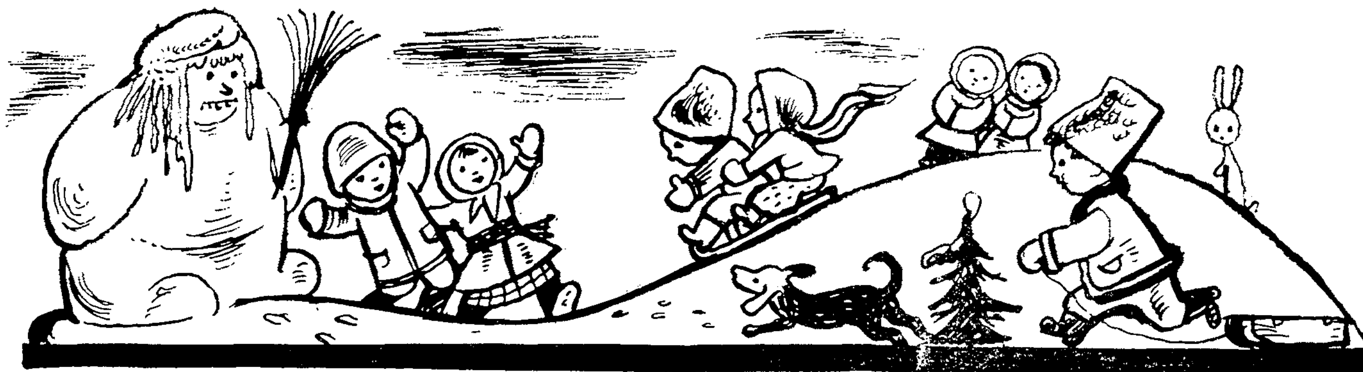
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

Рік III **Грудень 1956** **Ч. 12 (28)**

МИ ХЛОП'ЯТА І ДІВЧАТА ВИЙШЛИ ЗИМУ ЗУСТРІЧАТИ...

Ілюстрація Е. Козака до вірша Р. Завадовича на стор. 2-ій

ПРИВІТАННЯ З ЗИМОЮ

Зима:

Я холодна є Зима,
В мене милости нема,
Я на людський біль німа,
Не благайте — все дарма!

Хлопчик:

Ми хлоп'ята . . .

Дівчинка:

І дівчата . . .

Обоє:

. . . взулись в теплі чоботята,
Теплі узяли шапки,
Закрутились у хустки,
Вийшли Зиму зустрічати.

Зима:

Ей, глядіть! Я землю всю
Білим снігом притрушу.

Дівчинка:

Снігом нас не налякати!
В нас для снігу є санчата.
Гей, згори, згори з'їжджати
Будем, хлопці і дівчата!

Зима:

Дід Мороз усі квітки
Заморозив на кістки.
В личко вміє він щипнути,
Бо в Мороза серце люте.

Хлопчик:

Наші личка теж і в лють
Все рум'янцями цвітуть.

Зима:

Я сердита, я весь світ
Закую в холодний лід.

Дівчинка:

На ставку на ковзанах
Я полину, мов той птах.

Хлопчик:

На ковзькому на льоду
Всю забудемо біду.

Зима:

Я пошлю великий Вітер,
Зажену вас в хату, діти!

Хлопчик:

Не злякає Вітер твій,
Невсидючий Буревій.
Він, хоч холодом і тне,
В хату нас не зажене,
Бо їзда, і біг, і рух
Гріють краще, ніж кожух.

Зима:

Бачу, що програла я —
Замала снага моя!
Замирімось краще, діти,
Хочу з вами в згоді жити!
Я обсиплю вас зірками,
Срібляними зірочками,
Задзвоню я вам дзвінками,
Небом блиски розіллю
І гуляти буду з вами,
Бо відважних я люблю.

Р. Завадович

І. Волянський

ЛИСТ ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

**Із школи Маруся
Прибігла додому,
Листа написала
Миколі святому:**

**Угоднику Божий,
Святий Миколаю!
Прийми мою просьбу,
Сердечно благаю.**

**Як з неба на землю
Ти прийдеш у свято,
Щоб дітям чемненьким
Дарунки роздати,**

**Мені дай „Веселку"
(Я радо читаю),
Книжок іще кілька —
Все інше я маю.**

**А одіж, горішки —
Прошу Тебе нині —
Дай хлопцям-дівчатам
Отам, в Україні.**

**У них там недоля
І лиха багато —
Хай з нами радіють
У це Твоє свято.**

**За них я до Тебе,
Предобрий, молюся
І буду молитись —
З Ню Йорку**

Маруся

ТАКИ МЕНЕ ЛЮБИТЬ СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

(Спомин з України)

Ілюстрація П. Холодного

Вже одинадцята! Закриваю книжку, біжу до нашого пастуха Михася, і вже йдемо „на лід", бо фоса* замерзла.

Ледве я став у фосі, ноги поковзнулися, і я, як довгий, упав на лід, але якось так, що ногами заїхав в один берег, а головою — в другий. Лід підо мною заломився і виступила вода. Прибіг Михасько, допоміг мені звестися, але я почув, що мої плечі мокрі. Мороз потиснув, тож ми чимдуж вернулися додому. Я непомітно дістався до кухні, сів у кутку і думаю, як би то висушитися. На моє нещастя, прийшли мама і аж здивувалися, що я сиджу так тихо. Підійшли до мене, вивели з кута, а як побачили, що я мокрий, обтріпали мене з води рукою. По тім тріпанню дали мені чисту білизну і наказали йти до ліжка.

Це вже для мене справжнє нещастя! Лежу і дивлюся в вікно. Бачу церкву, дзвіницю, площу перед церквою, старі липи і старезну березу.

„От, сьогодні буде ходити святий Миколай, щоб хоч різки мені не приніс", — думаю, молюся до святого Миколая, зідхаю і все поглядаю, чи не ломить він березових галузок на різки для мене.

„Е, береза висока — не досягне! То вилізе? Ні, бо старенький! Ангели його підсадять? Не мають сили, бо вони духи. Аби хоч не знайшли в дзвіниці мар,** бо по них легко вилізти — я сам недавно лазив на липу".

Тішить мене одне: незабаром буде темніти, святого Миколая коло берези не було, а на цвинтарі більше беріз нема. А може Він і не знає, що я заломився, а може забуде... Аби лише мама не сказали, бо погрожували, що мене різка не мине...

Увечері дозволили встати. Я скочив з радости, аж крісло перевернулося, а горнятко, що на нім стояло, впало і розбилося. Я навіть крісла не підносив, лише підбіг до вікна добре роздивитись, чи нема під березою святого Миколая. Нема, мабуть, Він не знає про моє нове нещастя.

Настала ніч — ідемо спати. Я зараз всунув руку під подушку. Є дарунок від святого Миколая! Але... є і різка... Я кинув різку на ліжко, а пакунок розгортаю. Але мама не повірили, що то „вже все", я мусів лізти під ліжко і рад-не-рад витягнув різку.

— Відсьогодні за рік не буду з тобою спати, — каже мені старший брат. — Через тебе я менше дістав, ніж сподівався. Ти ще не положився добре, а вже підніс подушку та й перешкодив святому Миколаєві благословити. Він щойно почав добре благословити та й не доблагословив до кінця. Ще й мав клопіт з твоєю різкою, бо мусів уважати, щоб через помилку мені не дісталася, бо я й на фосі не заломився, і горнятка не розбив.

Але я вже не журився. Що там різка! Добре, що мене таки любить святий Миколай!

Костянтин Гуляй

---

* фоса — невеликий рів, або канал на багнистих лугах.

** мари — ноші, на які під час похорону ставлять домовину.

Леся Храплива

ЧОРТИК-ЗБИТОЧНИК І ЧЕМНЕ ЯНГОЛЯТКО

Ілюстрації П. Холодного

Найбільший клопіт був таки з чортиком! Прийшло таке згорблене, нещасне, дрижало всім тілом, ледве задеревілу руку звело, щоб у небесну браму дзвінком подзвонити. Звичайно, мандрувати в такий час, в найлютішу зиму, в ніч під празник Святого Миколая, то не в пеклі біля казана з кип'ячою смолою грітися!

Прийняли його янголи, бо такий був наказ святого Миколая; чортик мав завтра їхати із ними на землю. Прийняли його, а що жаль їм стало (бо в янголів серце добре!), то забрали зразу в небесну пекарню. Насипали повну жменю золотих горішків і посадили на піч, щоб хоч трохи розігрівся, а самі пішли до роботи, бо її в цей день вище вершків крил було! Самих лише бубликів скільки треба було напекти, а кожний ще склицею з цукру помазати, а вже що й говорити про шоколядки! Один янгол уже цілий день стояв біля печі у білій запасці та золотою варешкою мішав у горщику шоколяду, а з десяток інших наливали її в формочки з чистого срібла, щоб виходили з них то зірки, то серденька, то звірятка...

Нараз щось чорне бебехнуло з печі — просто в горщик. За хвилину показалися із горщика... два ріжки, за ними цапина головка, а далі виринув і цілий чортик. Виліз, шоколяда з нього капає, а він, не довго думавши — гоп із печі та просто у відкритий мішок цукру! Насилу витягли його звідтіля, а він білий від цукру, мов дід-снігур! Наказали йому зараз іти помитися, а опісля в комірку — різки в'язати. А до дверей пекарні і наближатися заборонили!

Та що з того? Приходить янгол кликати чортика на вечерю, а там ні однісінька різка не зв'язана, вербове пруття порозкидане всюди, а сам він спить.

А коли святий Миколай хотів потелефонувати до святого Іллі, щоб той прислав літака на завтра, то побачив, що дріт від слухальця перетятий! І коли святий Петро повернувся до своєї кімнатки, щоб узяти на втомлені ноги виступці з найпухкіших хмарок, побачив, що вони міцно прибиті цвяхами до долівки.

Таке діялося на небі, відколи той чортик прийшов, що й не згадувати!

З трудом дотелефонувався святий Миколай по того літака (з канцелярії святого Луки). Літак

Саме вийшла друком у Мюнхені (Німеччина) свят-Миколаївська сценка у 6 відслонах пера Лесі Храпливої п. н. „Найбільший дарунок".

прилетів. Янгол-летун пішов помагати іншим накладати в нього дарунки. Вертається — аж нема в літаку керма! А тут уже всі янголи та й сам святий Миколай ждуть! Розглядається — а чортик керму котить, мов обруча, далеко-далеко на обрії.

Зашуміли янгольські крила, наздогнали янголи чортика, керму в нього відібрали, ще й нам'яли вуха.

Похнюпився чортик, ніби то йому велика кривда сталася! Сів у літак на останню лавку біля малого янголятка.

Не минула хвилина, як літак від неба відірвався, а чортик вже штовхнув ліктем янголятко, що сиділо біля нього, загорнувшись у м'який пуховий плащик з інею. Янголятко було чемне і відсунулося подалі від чортика.

Тоді чортик присунувся та й штовхнув янголятко ще раз. Воно не мало вже куди посуватися, тож спитало: — Чого ти хочеш від мене?

— Цсс! — прошипів чортик. — Знаєш, там за стінкою у багажнику поскладані дарунки для дітей. Багато їх, а ласощів скільки! Ходи, вислизнемо тихесенько, відхилимо двері та поласуємо разом! Бачиш, всі янголи зайняті, бо вивчають дорогою нову колядку на Різдво, то й не помітять!

— А що останеться дітям, коли ми поїмо ласощі?

— Ми з'їмо лише ті, що для нечемних дітей!

— Для нечемних дітей ми й не приготовляли дарунків! А втім, я ніколи не брало б того, що не моє! — відповіло янголятко.

Чортик надувся, замовк на хвилину, а потім знов:

— А ти знаєш, що це висить над нами на стіні?

Янголик мовчав.

— Це називається легкопад.* Кожний повинен почепити собі його до плечей, коли летить літаком . . .

— А ось ні один із янголів не почепив! — здивувалося янголятко.

— Вони мають великі крила, їм цього не треба, а ти можеш випасти і розбитися. А з літака до землі — дуже далеко!

Чортик здійняв згорнений легкопад і силоміць причепив янголяткові до плечей.

— А тепер виглянь у вікно, як під нами глибоко! — і чортик відчинив вікно. — Не бійся, ну, спробуй, виглянь лише!

Цікаве янголятко виглянуло, та в ту ж хвилину чортик пхнув його і воно випало із літака.

***

У-у-у-уу! Закружляв світ у янголятка перед очима, а над ним зашумів шовк легкопада, що розвивався.

Як довго летіло і куди впало, не знало янголятко. Досить того, що коли опинилося воно в лісі на засніженій поляні, побачило кругом себе багато різних звірів: ведмедів, лисів, вовків, рисів, білок та зайчиків. Янголятко аж розплакалося зо страху, коли побачило, що ці всі волохаті та зубаті голови дивляться просто на нього.

У цю ж хвилину промовила стара ведмедиця:

— Бачите, це дитина така, як ті, що приходили влітку до нас у ліс по суниці!

— І така, як ті, що бавилися біля хати, коли я ходила кури красти! — додала лисиця.

— І така, як ті, що мене годували горішками! — запищала білка.

— То що зробимо з нею? — спитав вовк, аж слина йому з пащі потекла . . .

— Ага, що зробимо? — вишкірила зуби рись.

— Хай залишиться з нами, будемо з нею гратися! — промовила несміливо білка.

Як не накинуться на неї із лайкою всі звірі! Бідна білка блискавицею вигналася аж на вершок смереки і вже не важилася й глянути вниз. А тоді стали всі радитися:

— Роздерти її та з'їсти! — завив вовк.

— Підгодувати гарненько, а тоді голову скрутити! — загавкала лисиця.

— Віддати мені! Мені її й на один зуб не стане! — заревів ведмідь.

— Ого, який захланний! — наїжилась рись.

І стали звірі поміж собою сваритися, що з янголятком зробити.

А янголятко сиділо ні живе, ні мертве поміж ними, і навіть ворухнутися боялося. Аж ось щось підсунулося по снігу до нього та й каже:

— Сідай на мене! Я врятую тебе звідсіля!

Це був зайчик.

Сіло янголятко на зайчика, міцно вхопилося за його довгі вушка, а він тихесенько виповз з-поміж звірів та й погнався чимдуж лісом, а потім полем. Тільки ж забуло янголятко, що на плечах у нього — легкопад! Став зайчик чистим полем гнатися, а легкопад розгорнувся, вітер їх підхопив, і полетіли вони високо-високо, аж понад хмари.

Позліталися янголи (ті, що не їздили з святим Миколою) до небесної брами та й побачили, що це янголятко приїхало додому на якомусь дивному звіреві! А коли побачили зайчика, що так гарненько вушками стриг, коли розказало їм янголятко, як то зайчик його від хижаків врятував, то й порішили залишити його в себе. У Райському Саду для одного зайчика хіба ж квіток не стане!

Так і досі він у небі єдиний зайчик.

А чортикові з того часу кажуть ждати Святого Миколая на землі, а до неба вже не пускають!

* легкопад — парашут, прилад, якого вживають летуни, коли скачуть із літака на землю.

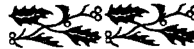
КУТОК ЮНИХ ТАЛАНТІВ

РАДІСНА НІЧ

Спить Петрусик і не знає,
Яка радість тут чекає,
Що несе Святий Гість з неба
Все, що для потіхи треба:

Поїзд, авто до забави,
Рідну книжку до розваги,
Бо Святий все добре знає,
Що Петрусик наш бажає.

Аня Мостовиг
Люїсвилл (Конн.)

СИПЛЕ СНІГ

Сипле, сипле, сипле сніг.
Мов метелики сріблисті,
Сніжинки біленькі, чисті
Тихо стеляться до ніг.
Сипле, сипле, сипле сніг.

Сипле, сипле, сипле сніг.
Тихо, легко і спроквола
Покриває все довкола, —
Ні стежок, ані доріг.
Сипле, сипле, сипле сніг.

Сипле, сипле, сипле сніг.
Вже присипав доли, гори,
Вже ввесь світ, мов біле море,
Біле море без доріг.
Сипле, сипле, сипле сніг.

І. Франко

МОРОЗ-ЧАРОДІЙ

Учора дощик сіяв дрібно,
Дрімав у мряці світ —
Сьогодні ясно, біло, срібно,
Де глянеш — самоцвіт.

Змінились в іней тихі сльози
Плаксивої сльоти.
— Ти справжній чародій, Морозе!
У кого вчився ти?

Роляник

ПТАШКА ПРОСИТЬ

Цвірінь, цвірінь! Любі діти,
Добре в теплі вам сидіти,
Вогник гріє, мама дбає,
Нагодує, зодягає.

Ми в холоді небожата,
Голод тисне, зимна хата.
Киньте хлібочка кришину,
І врятуєте пташину.

ГОЛОДНА БІЛОЧКА

Іней висне на гіллі,
Скрипом сніг скрипить —
Може, білочка в дуплі
Голодненька спить . . .

Вийду я у парк-гайок,
Хлібця винесу шматок —
— Білко, це тобі, тобі ж,
На здоров'я, їж!

Роляник

Леся Храплива

ЩО РОЗКАЗУВАЛА СНІЖИНКА

(Різдвяна радіопередача)

Збірна деклямація дітей:

Стелять біленькі сніжини
Килим ясний по полях,
Тихо-тихесенько линуть,
В'ється з-за хмари їх шлях.

Срібні, мов зорі блискучі,
Вкрили утомлений край,
Гори, долини і кручі,
І зачарований гай...

Заповідач: *Так тихо сипалися одна за одною білі сніжинки. Вкривали втомлену землю білою перинкою, накладали білі шапки на покрівлі домів, на вершки дерев, на ліхтарі у місті. А одна сніжинка впала на підвіконня пластової домівки. І побачили її новачки, що якраз там приготовляли свою ялинку...*

Христя: Галю, Оксанко, Улянко, а ходіть но сюди!

Всі: А що там таке? Що, Христю?

Христя: Дивіться, яка чудова сніжинка впала перед вікном!

Галя: Де, яка? Їх же тут багато!

Христя: Ось тут, зараз скраю! Така блискуча, мов зірка!

Улянка: А може вона теж хоче поглянути на нашу ялинку?

Оксанка: Ми її зараз візьмемо до домівки! Вона теж матиме ялинку — разом із нами!

Маруся: Сніжиночко, ходи до нас! Ми тобі ніякого лиха не вчинимо! Ми тебе легесенько покладемо на ялинку. А там так багато різних прикрас! Наш рій цілу осінь їх майстрував! А ще коли засвітимо свічки...

Орися: А ще як будемо колядувати та говорити віршики...

Надя: І всі наші сестрички юначки та старші пластунки прийдуть до нас у гості! І наші батьки теж!

Христя: А тобі там, мабуть, холодно надворі! Ходи до нас: *(Відгиняють вікно).*

Сніжинка *(плаче тоненьким голоском):* Ой, лишіть, не беріть мене до хати! У-у-у!

Галя: А хіба ж ти не хочеш бути з нами, з новачками?

Улянка: Хіба ж тобі краще надворі, в холоді?

Сніжинка: Хотіла б я дуже бути з вами, новачки, та коли б ви взяли мене у домівку, я зараз розтанула б і обернулася на маленьку слізку. Тоді вся моя краса пропала б! От краще ви залишіть мене на підвіконні, а я розкажу вам багато-багато цікавого, бо далеко носив мене вітер по всьому світі, поки я попала на ваше вікно!

Оксанка: Ой так, так, сніжиночко, розкажи!

Маруся: Ми залишимо тебе надворі, коли так хочеш!

Орися: Тільки розказуй, розказуй!

Сніжинка: Ось слухайте. Заніс мене спершу вітер буйний аж на небо. Дивлюсь я — і радісно стало мені на душі. Там усі найясніші зорі засвітилися, найкращі хмаринки, мов білі килими, розстелились, а ангельські хори так і дзвенять, мов золоті дзвіночки. Один хор співає на все небо: „Христос рождається!" — а другий йому зараз же відповідає: „Славіте Його!" *(Коляда: „Небо і земля").*

Сніжинка: Так хотілося там довше побути, та зірвався вітер і поніс мене знов далеко-далеко... Дивлюся, аж я над горами Карпатами, над Україною. А гори такі білі та засніжені, а сніг замерзлий, аж вилискує, а завірюха гуляє понад всією Верховиною.[1] *(Гуде вітер).* Дивлюся, аж ідуть шляхом, бредуть глибоким снігом із села у ліс троє гуцулят-дітей. Цікаво мені, куди це вони могли б іти. Закрутилася я над ними, затанцювала, думаю: послухаю, про що вони поміж собою говорять. І ось почула їх розмову:

Петрусь: Івасю, ти добре знаєш дорогу?

Івась: Та чому б не знати? Ось там зруб,[2] де ми влітку збирали малину, а там стежка в ліс, що на ній ми гралися в бій з большевиками. Нам же треба звернути плаєм[3] туди, як на полонину,[4] а звідтіля в ліс. Так доложимо трохи дороги, зате безпечніше буде.

Ксеня: Івасю, а чого це той сніг так падає весь час? Мені вже зовсім холодно!

Івась: От тобі й на! І чого це ти, Ксеню, ішла з нами в ліс? Краще було б тобі дома в запічку сидіти!

Ксеня: А ти й не говори! Мені вже сім років, то чому б мені не піти разом з вами та занести Святої Вечері повстанцям? Ви навіть не вмієте так „віншувати", як мене бабуня навчили!

Петрусь: Та вже добре, добре! Дай мені руку, я тебе вестиму...

Івась: Псст... Тихо! Не говоріть так голосно! Туди якраз найчастіше ходять большевицькі стежі. От бачите, там, біля колиби...[5] щось рухається... Лягайте мерщій на землю!

(Тихо, потім чути брязкіт зброї, важкі кроки).

Петрусь: Ну, слава Богу, вже пройшли!

Івась: Тепер ходім далі. Що там таке? Чому не йдете?

Цю сценку друкуємо вже тепер, щоб дати дітям змогу приготовити її на Різдво. Її можна не тільки відіграти перед мікрофоном радіової передачі, але також поставити в дитячому театрі, в школі, Пласті, Юному СУМ'і і т. ін.

К с е н я: Та ось мої горішки розсипалися, коли я падала в сніг! Я несла їх у кишені в свитці для повстанців...

І в а с ь: То залиши їх уже там, нам ніколи ждати!

К с е н я: А я їх так ховала, так хотіла занести нашим повстанцям! *(Майже плаче).* Хіба ж вони там мають горішки?

П е т р у с ь: Ну, не плач, Ксеню! Не принесемо горішків, зате принесемо куті та медяників, ну й вареників, що у мене в мисці... Ходи, ходи вже!

К с е н я: Але ж горішки, горішки мої... *(Схлипує стиха. Тріщить гілля, гути кроки).*

1. П о в с т а н е ц ь: Стій, а ви куди?

П е т р у с ь: О, це ж повстанці!

І в а с ь *(урочисто):* Ми, посланці від нашого села, прийшли з Святою Вечерею до вояків Української Повстанської Армії. Хочемо говорити з вашим командиром...

1. П о в с т а н е ц ь: О, то ти, юначе, зараз уже із командиром говорити хочеш?! Ну що ж, провадь їх, Миколо, це наші діти, я їх знаю. Їм можна вірити. *(Кроки, тріщить гілля).*

2. П о в с т а н е ц ь: Отам, у цій колибі під смерекою, перебуває тепер командир. Бачите?

І в а с ь: Бачимо!

2. П о в с т а н е ц ь: А знаєте, як його привітати?

К с е н я: А як?

П е т р у с ь *(півголосом):* Я ж тебе вчив: „Христос рождається", а потім „Слава Україні".

2. П о в с т а н е ц ь: Друже командире, зголошую гостей до вас, дітей із села.

К о м а н д и р: Як, тепер? В цю завірюху? Як же вони дісталися? Та ж усі дороги десь позамітало!

П е т р у с ь: Ми наші ліси добре знаємо!

К о м а н д и р: І ви не боялися?

І в а с ь *(гордо):* На те ж ми й українські діти! Нас вислали наші батьки привітати вас із празником Різдва Христового та побажати, щоб ваші кулі цільно стріляли, щоб ваша слава широко лунала, щоб вороги люті із нашої землі чимдуж утікали і щоб ми з вами нарік Різдво Христове у вільній Україні святкували! Казали вас привітом „Христос Рождається" привітати та переказати, що ціле село у кожну хвилину в усякій потребі вам допомагати готове!

К о м а н д и р: Дякую тобі, сину! Подякуй і батькам своїм і всім добрим людям у селі! І перекажи їм, що будемо воювати доти, аж поки Правда наша не переможе, поки не зійде благодать Новонародженого на нашу Україну!

К с е н я: А я ще „повіншувати" хочу! Мене бабуня навчили!

К о м а н д и р: Кажи, кажи, дитино!

К с е н я:

Христос родився,
Бог воплотився,
Янголи з неба
Несуть новину
У нашу землю,
На Україну:
Що розцвітати
Зіллю-розмаю,
Волі діждати
Рідному Краю...

(Вітер починає гудіти щораз дужче).

З а п о в і д а ч: *Ой, зірвався вітер, загудів, зашумів, закрутив снігом. Схопив маленьку сніжинку та й поніс кудись у простори...*

Х р и с т я: Ой, гляньте! Вітер нашу сніжинку забрав!

У л я н к а: Навіть нам свого оповідання не докінчила!

О к с а н к а: А так гарно говорила!

М а р у с я: Я розкажу мамусі дома, що вона оповідала!

Г а л я: А я братчикові маленькому!

О р и с я: А я буду така відважна, як Ксеня! Мені вже теж скоро буде сім років!

Н а д я: Ну, але тепер прибираймо швиденько ялинку, поки прийдуть батьки, та колядуймо враз!

(Коляда: „Бог Предвічний").

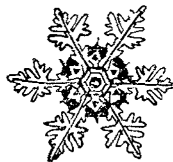
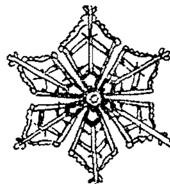
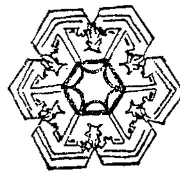
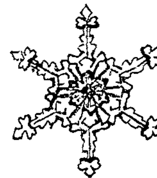
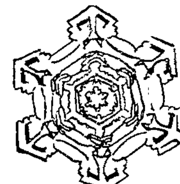
[1] Верховина — Карпатські гори.
[2] зруб — місце в лісі, на якому зрубали дерева.
[3] плай — гірська стежка.
[4] полонина — гірське пасовище.
[5] колиба — хатка в горах для пастухів або лісорубів.

ЗИМА ПРИЙШЛА

Зима прийшла. Холодними руками
Скувала ріки і ставки,
Заслала ниви килимами,
До сіл засипала стежки.
Усе замовкло під снігами.

Даремно! Сонце переможе!
Розіб'є громом ланцюги,
Розтопить криги і сніги,
Змете всі наміри ворожі
І кине квіти навкруги.

О. Олесь

Р. Завадович

ВАСИЛЬКО З РУСОВА

Стукнули двері, і дитячі черевичата зачалапали по підлозі. То Василько прибіг зі школи.

Була тиха осінь, і вітер ледь-ледь шелестів сухим листям кукурудзи, що росла на ланах між Снятином і Русовим. Снятин — містечко в Україні, і тут десятирічний Василько ходить до школи. Русів — село, де Василько народився і якого ніколи не може забути. Він так любить свою маму, тата, рідню та сільські хатки між вербами, що ніби там залишив своє серце.

Кинув книжки на стіл і знов вискочив за поріг. Сьогодні йому дуже спішно. Навіть не подивився, що господиня наливає йому в миску запашного борщу — зник з кімнати, мов вітром звіяний.

Василь Стефаник
Дереворит В. Касяна

Він біжить до середини містечка, на базар. Сьогодні в Снятині торговий день і з сіл приїжджає багато людей.

Вчора й позавчора в цю пору Василько сидів, мов горобець, на найвищій яблуні в садку і тужливо споглядав в сторону свого рідного Русова.

— Село моє любе та ще мамине й татове! Чому ти в долині, чому тебе не видно? Ти не знаєш, як я баную[1] за тобою, як мені тут сумно та й жаль!.. Пришли мені маму, бо хоч тут людей багато, а я таки сам... Хто ж мене по голові погладить, як не вона одна?

Невидний за ланами кукурудзи Русів мовчав. Але маму таки прислав. Соколине око малого хлопчини вже нагляділо її, найкращу й наймилішу, серед юрби молодиць, серед возів і торгової метушні.

— Неню моя!

Цілував маму в руку, а вона пригортала його до себе й питалася, чи що в нього не болить, чи не голодує, і чому в його школі стоять бочки з оселедцями.

Василько хоч-не-хоч сміявся: ні, то не бочки, то його найближчий сусід у лавці, жидок Тавбер, приносить собі до школи оселедці на друге снідання.

Потім мама глянула на синову віддуту пазуху і стала добувати відти яблука, обарінки[2] й куски цукру.

— Хлопче, де це ти набрав? Чи не рушив чужого?

Ой, неня самі не вірять у те, що говорять! Семена Стефаника, такого годного[3] ґазди син, та щоб чуже рушити посмів? Та це йому надавали якісь добрі молодиці, як біг поміж вози.

— Ой, яке бідне та сумне, відай[4] сирота! На, небоже, це за мого Йванка або Андрійка... — казали.

Мама якось гірко всміхнулася, мов осіннє сонце крізь мряку, і похитала головою.

— А чи ти знаєш, мій школярику, що за кожний обарінок та й за кожне яблучко треба молитву говорити?

— А чому? — допитувався.

— Бо ґаздині тобі милостиню дали, ніби ти дитина без роду... Чого ж ти так скривився, мов середа на п'ятницю?

— Бо мені за Русовом банчо! За вами, за дєдем,[5] за родиною...

І дві великі блискучі сльози заповнили по вінця Василькові зажурені очі.

— Не будь дурненький, сину, не піддавайся тузі! — навчала мама. — Побудеш тут довше, звикнеш. Аби ти лише книжки брався, то все буде гаразд. Як скінчиш школу в Снятині, дамо тебе до Коломиї, а потім, може, і до Львова або Відня. Дєдьо хочуть, щоб ти вийшов на вченого чоловіка, щоб усім нашим людям помагав, ґаздів чужинцям кривдити не давав.

Мама сіла на возі, розчісувала синові кучерики та й розповідала, що дєдьо зорали вже всі стерні,[6] що Марійка пасе корови, а Юрко із коробок з-під сірників майструє возики і збирається ними їхати аж до Снятина, до Василька в гостину.

Прийшов тато в киптарі і в сорочці поверх білих штанів, сердився, що пшениця подешевшала, а за окуття до воза купці багато грошей правлять; чомусь бив пужалном[7] по полудрабку,[8] а потім звернув погляд на Василька, і в його очах засвітилося щось тепле й ласкаве. Але лице не всміхалося й уста якось твердо вимовляли:

— А як там твоя наука? Ще вух у школі не пообривали? Вчися, хлопче, бо що ми всі варті без науки?

Василько знав, що тато говорять правду. Хто тата слухає, то так, мов би самого Бога слухав.

І вчився Василько, тугу свою за рідним селом наукою гасив, бо знав, що всі чекають, що з нього буде. Адже він має ґаздів і ґаздинь, таких самих, як його тато й мама, від злих чужих людей обороняти. Він і такі, як він, мають за увесь рідний нарід заступитись, дорогу йому до Правди показати.

Минали роки. З малого Василька зробився славний письменник. Вся Україна заговорила про Василя Стефаника. Хто вмів краще від нього розповісти про ґаздів-селян, про їх найтайніші думки й почуття, смутки й радощі? Одні боролися з твердою долею на рідній, окраденій ворогами землі, другі виїжджали за море шукати на чужині кращого життя, треті хапали в руки зброю і йшли в огонь здобувати волю Україні.

Усіх їх описав Василь Стефаник у своїх творах.

Не забував він і про дітей, змальовував їх посвоєму короткими, але майстерними словами, провіщав, що, як виростуть, стануть господарями на власній вільній землі. І всі вірять, що це колись станеться.

Василь Стефаник уважав себе „малим наслідником" великого поета Івана Франка. Стефаника цінив і поважав митрополит Андрей Шептицький. Приїжджаючи до Львова, Стефаник насамперед ішов до митрополичої палати на горі св. Юра відвідати славного Владику.

Побувавши замолоду по світі, в Коломиї, Дрогобичі, Кракові та Відні, Стефаник вернувся жити до рідного села, яке так дуже любив. Тут написав свої найкращі твори. Тут і помер 7 грудня 1936 року, проживши 65 років. Казав себе похоронити поруч своєї мами Оксани, про яку написав: „Донині в мене іншої любови нема, як до матері". Він вірив, що його понад усе улюблена мама не вмерла, як усі інші люди — її взяла до себе „Божа Мати з образів".

Минає 20 років від його смерти. Але душа заслуженого й вірного сина України, Василя Стефаника, живе в його творах. Як виростете, любі діти, прочитайте їх. Стефаник покладав на вас велику надію. Він устами діда Гриця в оповіданні „Роса" сказав про вас:

„Вони в мене чемні, най їх Бог благословить з їх надіями. Вони хотять нового — на те вони й молоді".

---

[1] банувати — в говірці Гуцульщини й Покуття значить „тужити, скучати".
[2] обарінок — бублик.
[3] годний — чесний, поважаний.
[4] відай — мабуть, здається.
[5] дєдьо — тато, батенько.
[6] стерня — поле з залишками стеблин після зжатого збіжжя.
[7] пужално — дерев'яний прут від батога.
[8] полудрабок — драбина в возі.

І СЕРЦЕ ТАК ГОВОРИТЬ...

**Матусенька мені говорить,
Про наш чудовий Рідний Край,
Де тихі води, ясні зорі,
Квітчастий луг, зелений гай,
А в тім гаю пташині хори —**

І серце так говорить ...

**Матусенька мені говорить,
Що хоч живем на чужині,
Про рідні села, ниви, гори,
Ми не забудемо, о ні,
Не здавить нас ні сум, ні горе —**

І серце так говорить ...

**Матусенька мені говорить,
Що прийде день, що прийде час:
Заграє вільно рідне море,
І Рідний Край покличе нас
На тихі води, ясні зорі —**

І серце так говорить ...

М. П.

ТРИ БАЖАННЯ

Ілюстрації М. Дмитренка

Це діялося ще тоді, як Господь Бог ходив по землі і зблизька придивлявся, як живуть люди. І ніхто не знав, хто цей дідусь сивий, похилий, з довгою бородою і з палицею в руках. Так дідусем і звали Його малі й великі.

Якось випала Богові довга й томлива дорога пустирями. Увесь день мандрував, притомився, стало сонечко заходити, вже й спочити б пора, а села ніде не видно. Вийшов на гору, розглядається — на відшибі під лісом видніє хутір. Одна хата велика й гарна, коло неї клуні, стайні і сад чималий, а друга — мала й убога, не видно коло неї ні хлівця, ні садочка, лише кілька верб біля воріт кучерявиться.

— Зайду до великої хати, — подумав Бог. — Там, певно, місця багато. Переночувати одного подорожнього — хазяїнові невеликий клопіт буде.

І Бог повернув у багатий двір.

— А чого вам тут треба? — питає непривітно хазяїн, із слугами коней з воза випрягаючи.

— Переночуйте мене, пане господарю, — просить Бог. — Увесь день на ногах, притомився.

— Нема в мене місця! — відповів хазяїн. — Мої кімнати засипані збіжжям та городовиною. Шукайте собі нічліґу деінде.

Пішов у хату ще й грюкнув дверми за собою.

Господь без слова обернувся і пішов до бідної хатини між вербами. Вбогий господар виглянув у вікно і каже до жінки:

— Якийсь дідусь іде до нас. Матимемо нічліжанина, відрадніше буде.

Відчинив навстіж двері, вийшов дідусеві назустріч і промовив до Нього:

— Заходьте, будь ласка, дідусю! Ви певно здорожені.

Зрадів Господь Бог, зайшов у вбогу хату. Господиня зварила картоплі, подоїла кози, скип'ятила молока. Поставила їжу на стіл, попрохала подорожнього до вечері. Господь їв з господарями, і їжа Йому смакувала, бо була зготовлена щирими руками.

Поклали господарі гостя на своїй постелі, а самі полягали на долівці, на соломі. Вранці дали гостеві снідання. Прощаючись, гість сказав господарям:

— За те, що в вас добре й милостиве серце, здійсняться три ваші бажання. Скажи, чоловіче добрий, чого бажаєш, і по-твоєму все станеться.

Подумав господар та й каже: — Насамперед я б хотів, щоб ми завжди були вдоволені і щасливі.

— Так воно й буде! — відізвався дідусь. — А ще що?

— Я б хотів, щоб ми були здорові і мали досить хліба, щоб не голодувати.

— Добре! А чи не хотів би ти мати нову гарну хату?

— Хотів би! — зрадів господар. — Тільки не смів сказати . . .

— Все буде, як бажаєш! — промовив дідусь ласкаво і поблагословив убоге подвір'я. Так і розсталися.

Збудився вранці багатий хазяїн, глип у вікно — очам своїм не вірить: де вчора стояла мала похила хатка вбогого сусіда, красується мурований дім.

— Що воно за притичина? — дивується, а далі каже до жінки: — Піди но мерщій до сусіда та й розвідай.

Пішла жінка до сусідів, а вони їй усе по правді розказали: і про старенького дідуся, і про нічліг, і про три бажання. Прибігла вона до свого чоловіка, переповіла все, що чула, а багатій з досади аж за чуба вхопився:

— Ох, я недотепа! Та ж я міг усе те мати! Та ж подорожній був раніш у мене! . .

Осідлав найкращого коня і помчався навздогін за мандрівником. Наздогнав його серед поля, став солодкими словами промовляти:

— Я ж хотів вас прийняти до хати, думав узяти ключа від найкращої світлиці, а ви тим часом пішли собі геть! Не гнівайтесь, я не винен! Прошу вас дуже й дуже: як будете вертатись, зайдіть до мене ночувати.

— Якщо буду вертатись, зайду, — відповів Бог, хоч пізнав думки лукавого чоловіка.

Тоді багатій став просити, щоб дідусь сповнив і його три бажання.

— Їдь додому та й подумай, чого б ти бажав, а це тобі й станеться, — сказав Бог і пішов своєю дорогою.

Пустився і багатій додому та такий радий, аж підсвистує. Бач, таки свого доп'яв! Ще не знати,

чи подорожній буде вертатись, а три бажання таки сповняться, хоч би й зараз.

Їде багатій і думає, чого б йому насамперед забажати. Хотів би і цього й того, а все йому замало, все про більше думає. Півсвіту хотів би загарбати, та жаль йому, що друга половина зостається. Так задумався-замислився, що й не побачив перед собою рівчак. Кінь скочив, а багатій мало з сідла не вилетів.

— А щоб ти шию скрутив! — розсердившись, закляв багатій.

Тільки вимовив ці слова, кінь повалився на землю і здох. Перше бажання сповнилося! Почухався багатій у потилицю — шкода йому коня! Та що ж, коня не воскресиш, а сідла таки шкода! Зняв сідло, завдав собі на плечі та й пішов далі.

— От, перше бажання так необачно змарнував через погану звичку, — каже. — Годі! Пропало! Але зостались ще мені два бажання.

Іде він та й іде, сонце припікає, а сідло важке, давить у плечі. Став піт багатієві очі заливати, стали плечі й руки умлівати. Годі тепер про бажання думати! І він несамохіть уявив собі, що в той самий час, коли він серед поля в полуденну годину під сонцем упріває, його жінка сидить у кімнаті, в приємнім холодку, свіжа й весела. Завидно стало йому . . .

— А щоб тебе давило оте сідло так, як мене! — гукнув спересердя, і в ту ж мить зникло сідло з його плечей. Зрадів хазяїн, нічого не догадується, випростав плечі, знов почав міркувати, чого б то йому забажати: чи багато поля, чи великих стад худоби, чи мішків, повних золота. Отак, б'ючись з думками, прийшов додому.

— Піду ще пораджуся з жінкою, а тоді — сповняться наші бажання, і станемо ми всотеро заможніші, ніж були дотепер.

Іде в кімнату і вже здалека гукає: — Жінко, думай, чого б нам собі забажати, щоб наше майно хоч у сто разів стало більше.

Та багатієва жінка залилася сльозами: — Що мені, чоловіче, з багатства, коли я така нещаслива! Сиджу на стільці й рушитися не можу . . . У мене на плечах кінське сідло, та так тисне-давить, хоч пропадай! . .

— Отаке то моє друге бажання! — аж викрикнув багатій, вдарившись у поли. Хотів зняти сідло — та куди там! Мов приросло до плечей. Нема такої людської сили, щоб його зрушила.

— Ти мені того лиха бажав? — крикнула жінка. — Ну, то забажай тепер, щоб я звільнилась від цього сідла. Швидко, не надумуйся, бо я ледве дихаю.

Не було ради, багатій висловив третє й останнє бажання, щоб сідло перестало давити його жінку. А коли сідло зникло, багатій заточився на лаву, ляпнув себе долонею по чолі, аж виляски пішли, і промовив не-своїм голосом:

— От так і добажався! . . Тьху!

Переказав *РолянИк*

В КРАМНИЦІ

Ілюстрація М. Бутовича

Ось заходьте лиш до нас,
Ми все маємо для вас:
Хліб, банани і родзинки,
Масло, груші, мандаринки,
Помаранчі, ананас . . .
Все ми маємо для вас!

Є квасоля, бараболя,
І від сонця парасоля,
Авта, коники, ляльки,
Шоколяда, рушники,
Цукор, борошно і квас . . .
Все ми маємо для вас!

К. Перелісна

В. Барагура

ПАНЬКО-ХВАЛЬКО

Ілюстрація М. Бутовича

— Я чув, — говорив товаришам малий Михайлик-Всезнайлик, — що якийсь змагун переїхав на ковзанах одну милю за не цілу хвилину.

— Овва! — закопилив губи Панько-Хвалько. — Я за хвилину проїду п'ять миль!

— Ти?! — здивувався жвавий Юрчик-Скубайкурчик. — Та ж ти взагалі не вмієш їздити на ковзанах!

— Коли вмію!

— А ні!

— А вмію!

— А заложімось!

— То заложімось!

— Нащо вам закладатися! — вмішався в розмову Івасик-Грубасик. — Ось за чотири дні, в неділю, будуть міжклясові змагання на ковзанах. Нехай Панько прийде. Коли він так славно їздить, то наша кляса виграє. Згода?

— Згода! — гукнули всі, і кожний побіг у свою сторону.

Лише як хлопці розбіглися, Панько усвідомив собі, що забрехався. Він же на ковзанах не вміє їздити! За чотири дні змагання, а він ще ніколи ковзанів на ногах не мав. Але Панько, як Панько: скоро потішився.

— „Якось то буде! — подумав. — Треба спитати батька".

— Тату, як довго треба на ковзанах вчитися їздити?

— Деколи й цілу зиму. Хто хоче добре їздити, мусить довго вправляти.

Похололо на душі в Панька. Що ж тут робити, лишенько моє? Хіба до діда Опанаса по раду побігти, він усе знає.

— Дідусю, голубе, навчіть мене на ковзанах їздити, але скоро, до неділі! — лебедів Панько.

— На ковзанах? — здивувався дід Опанас. — Куди! Такої штуки так швидко не втнеш!

Тепер Панько вже насправді зажурився: ні їсти не може, ні спати, ні вчитися. Що йому робити?

А час летить, вже п'ятниця, вже й суботній вечір, вже недільний ранок, ось ще дві години, ще година, ще пів. Що робити? Хіба щось збреше, що ковзани попсувалися, або краще прикинеться хворим. Це дуже добре! Вже лягав у ліжко, аж тут стук-стук і в хату вбігли хлопці, ще й ковзани принесли. І слухати нічого не хотіли — ходи та й ходи! Вхопили за руки й потягли з собою.

Іде Панько, мов не своїми ногами. Лід гладкий-гладенький, а хлопців та дівчат кругом понасходилось тьма-тьменна. Почепили Панькові на плечі число на білій хустці, прикрутили ковзани та й гайда на лід. А Панько відразу гуп — лежить і ніяк не встане. Насилу підняли, а ноги йому трусяться, самі по льоду літають, одна сюди, друга туди. А глядачі так регочуться, аж лягають зо сміху.

Вже подали знак починати, хлопці-змагуни погналися, як вихор, а наш Панько гуп — знову лежить.

Нараз над ним щось: гав-гав! Дивиться Панько, а це його Бурко прибіг за ним на лід. Ухопив Панько собаку за шию, а собака, як дремене хлопцям навздогін! Панько цупко держиться та тягнеться за ним по льоду. Вже собака наздогнав хлопців, вже зрівнявся з ними — глядачам заперло дух у грудях. Бурко разом із Паньком увігнався перший на мету. Тільки хотів Панько підвестись на ноги, та знову — гуп на лід!

Ледве підняли Панька. Лице в нього подряпане, одежа вимазана, боки обтовчені! А більш за все соромно йому, під лід провалився б. Ось на очах всіх виявилось, що він хвалько і брехун! Бо хоч перший був на меті, але кожний знав, що це не він виграв, а його приятель — Бурко. Такого ще Панькові ніколи не траплялося. Вже більше не буде хвалитися, хоч як язик свербітиме. З цією думкою пішов Панько додому. Від того часу товариші вже ніколи не чули, щоб Панько хвалився. Але за давні гріхи кликали його все: Панько-Хвалько.

ПО ЩИРОСТІ

Прийшов батько з міста, дав синові медяника та й каже:

— На, Васильку, поділися з Петриком по-щирості!

— А то як діляться по-щирості? — питає Василько.

— А так, синку, — каже батько, — як переломиш медяника, то даси більшу частину Петрикові, а собі лишиш меншу. Це зветься по-щирості.

— То дайте Петрикові медяника, хай він ділить по-щирості! — каже хитрий Василько.

***

СОН ІВАСЯ

Приснився Івасеві смачний борщик, та не міг він його їсти, бо не мав ложки. На другий день, поки Івась ліг спати, сховав ложку під подушку. Та цієї ночі борщик йому не приснився...

ПЕРШИЙ ЛЬОДОК

Вже не видно рибалок, вудóк —
Намерзає на річці льодок,
Не лежати в кутку ковзанам,
Буде праця і їм, ну, і нам!

— Де ти, Вітре? Чи, може, заснув?
Позмагаймось, хто швидше, ану!
Річка — скло, наче шибка в вікні —
Не здогнати нас, вітре, ой, ні!

Роляник

КЛОПІТ

Із-за гір вихрить зима,
А одежі ще нема...

Добре, хто у теплій хаті,
А ось сірому зайчаті
Треба у зимову днину
Поміняти кожушину.

Вивірка не зна, як бути:
Треба хутро роздобути.

Тільки бурий ведмедисько,
Хоч зима іде вже близько,
Не зважає на морози —
Смокче лапу у барлозі...

Микола Щербак

1. УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ЗАГАДКИ

а. Летіло без крил, упало без ніг, варив кухар без вогню?
б. Чорне сукно лізе в вікно?
в. Поле не зміряне, бидло не злічене, пастух рогатий?

***

2. ХРЕСТИКІВКА

× — — — —	місто на Гуцульщині
— × — — —	сторона світу
— — × — —	поганський бог у слов'ян
— — — × —	слабість з перестуди
— — — — ×	портове місто над Чорним морем
— — — × —	місце бою 300 українських студентів з большевиками
— — × — —	місце для гор
× — — — —	кімната монаха
— × — — —	країна в північній Европі
— — × — —	дають вівці
— — — × —	птахи, що свищуть
— — — — ×	люблять слухати діти
— — — × —	володарі в давній Україні

Букви на місці хрестиків дадуть назви гір України і гір, що межують з Україною.

***

3. ХРЕСТИКІВКА

× — — — — —	рід ягід
— × — — — —	інакше — корм
— — × — — —	автор байок
— — — × — —	на ньому сидимо
— — — — × —	водна рослина
— — — — — ×	той, хто краде

Букви на місці хрестиків дадуть назву найкращого поетичного твору Івана Франка.

***

4. МАГІЧНИЙ КВАДРАТ

Уложив Володимир Ярослав Дозорський

1	2	3	4	козацька кличка
2				назва гір
3				чорний птах
4				чоловіче ім'я

***

5. ЗАГАДКОВА ВІЗИТІВКА

ДАНКО ШІЛАР

Яка українська установа криється під тим ім'ям та прізвищем?

РОЗВ'ЯЗКИ ЗАГАДОК

Розв'язки загадок, вміщених в одинадцятому числі „Веселки" за листопад 1956 р.:

1. УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ЗАГАДКИ: а. сніг, б. риба, в. сіті ловити рибу, г. курка й інші птахи, ґ. гуска.
2. ХРЕСТИКІВКА: пастирі, образ, гриби, залізниця, лук, ребра. Букви на місці хрестиків дають слово: т р и з у б.
3. ЩО ЦЕ? годинник.
4. ХРЕСТИКІВКА: Київ, орач, млин, Клим. Букви на місці хрестиків дають: К р и м.
5. НОВІ СЛОВА: столиця, полиця, рукавиця, спідниця, станиця, синиця.
6. МАГІЧНИЙ КВАДРАТ: корок, обора, Роман, орачі, Канів.
7. ХТО ЦЕ НАПИШЕ: с і н о.

***

РОЗВ'ЯЗКИ ЗАВДАНЬ, ПОДАНИХ У КУТКУ РОЗВАҐ (поза конкурсом):

РАХУНКОВА ГРА

```
OOOO    O    OOOO

O                O

OOOO    O    OOOO
```

Так уклав Петрик яблука Ірки й Галі.

```
O      OOOOOOO      O

  O              O
O O              O O
O O              O O
O O              O O

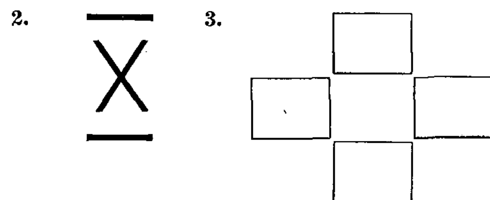
O      OOOOOOO      O
```

А так уклав свої.

***

ГРИ СІРНИКАМИ: 1. Один із крайніх сірників треба покласти поруч другого крайнього.

2. 3.

ВИСЛІД ЛЬОСУВАННЯ ЗА ДОБРІ РОЗВ'ЯЗКИ ЗАГАДОК із 11-го числа „Веселки" за листопад 1956 р. Правильні розв'язки прислали такі діти: Барановська Віра, Еліяшевська Христя, Жарська Аня, Зайшла Ірина, Захарія Емілія, Кікта Христина, Козак Сяня, Кузів Леся, Лучаковський Андрій, Мисишин Віра, Сенеико Леся, Сорока М.

У висліді льосування нагороду одримали: Кузів Леся, Лучаковський Андрій, Сорока М.

На нагороду призначено веселе віршоване оповідання Р. Завадовича п. н. „Переполох".

***

Розв'язки загадок, вміщених у грудневому числі „Веселки", присилати до 25-го грудня ц. р. Хто правильно розв'яже всі загадки — візьме участь у льосуванні нагород. Список учасників льосування і виграних нагород вмістимо в числі „Веселки" за січень 1957 р.

Дорогі Читачі й Прихильники!

Вам уже відомо, що від січня 1957 року „Веселка" друкуватиметься на гарному папері, двома кольорами і матиме англійську частину. У зв'язку з цими змінами „Веселка" виходитиме окремим журналом при „Свободі" за передплатами і отримуватимуть її тільки передплатники. Річна передплата „Веселки" становить 4.00 доляри.

Попросіть своїх батьків, щоб негайно вислали передплату на „Веселку" на адресу: „Svoboda", 81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

*

Від Андрійка Ш у л я отримали ми такого листа:

Дорога „Веселко"!

Мені було дуже приємно прочитати в „Свободі", що ти така чепурненька станеш: і на гарному папері і кольорова! Тепер вже в моїй бібліотечній шафі покладу тебе сміло біля інших журналиків, які передплачую. І напевне кращою будеш навіть від дитячого журналу „Вундервельт" із Відня, який до мене приходить і дуже подобається моїм колеґам. Посилаю тобі, „Веселко", передплату, а як дістану ще якісь гроші, то дам на пресовий фонд. Зроблю це дуже радо, бо ти варта того!

*

Наш читач М. Сорока з Филаделфії пише:

Дорога „Веселко"!

У листопадовому числі найбільше сподобалися мені „Сторінки Слави", а саме вірш п. н. „Хто Листопад" і оповідання „Стрілець Ладек зголошується до служби". З захопленням читав я про те, як українські вояки боронили княжу столицю Львів від ворога, та про посвяту і відвагу малого Ладека.

У „Свободі" ч. 224-225 я прочитав згадку генерала М. Садовського про 359 героїв, що згинули під Базаром від большевицьких куль.

Вітаю щиро!

***

Учасників льосування нагород за правильні розв'язки загадок — Андрія Лучаковського і М. Сороку просимо подати свою адресу.

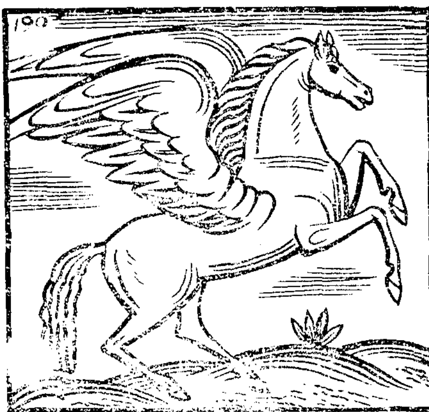
Авторів і видавців, які бажають, щоб їхні видання для дітей були обговорені у „Веселці", в відділі „Що читати?", просимо надсилати свої твори у двох примірниках на адресу Редакції „Веселки"

„ВЕСЕЛКА", ілюстрований журнал для української дітвори, щомісячний додаток до щоденника „Свобода". Виходить на початку кожного місяця. Адреса Редакції й Адміністрації: „SVOBODA", P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J. Редаґує Колеґія з членів Об'єднання Працівників Дитячої Літератури. Редакція застерігає собі право виправляти матеріяли. Передруки нових творів і репродукції ілюстрацій, вміщених у „Веселці", тільки за попередньою згодою Редакційної Колеґії. Заголовок і розділові заставки роботи П. Холодного й М. Бутовича.

Сценарій і текст: Р. ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрації: П. ХОЛОДНИЙ*

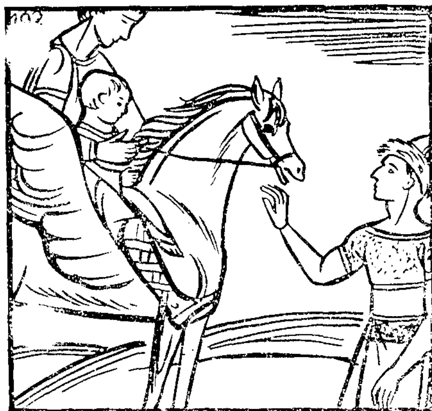
VIII ЧАСТИНА:
СИЛОЮ І РОЗУМОМ
(Закінчення)

Мастю крило помастила, до рани приклала, і воно вмить зрослося.

І помчався Богута до Києва.

— Це не мій брат! Мій був великий, а це якесь маля...

— Стривай! — каже Богута, і Маруся дала дитині напитись бабиного старозілля.

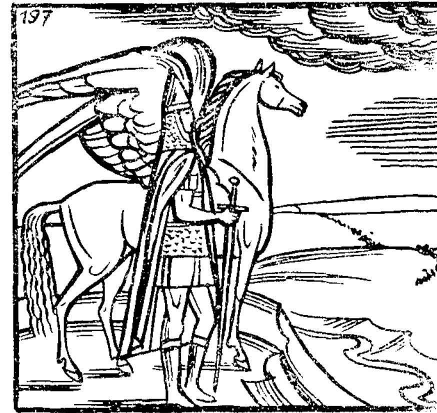
Одна хвилина — з маляти зробився дорослий печеніг.
— Брате мій! — обнялися.

— Я зразу знав, що це рідні брати. Мов дві краплі води.

Уклонився Богута ковалям і Марусі: — Спасибі за допомогу!

І пішли печеніги в свою землю, Богути не подолавши.

(Кінець восьмої частини)